

1

Έμοιαζε με άγγελο που έπεφτε από τον ουρανό. Το μυώδες κορμί του ολόγυμνο, παρεκτός από δύο ασημένια φτερά, κρεμόταν στον αέρα και ταλαντευόταν μπρος πίσω πάνω στη βαριά αλυσίδα που τον κρατούσε δεμένο από το ταβάνι. Τα δάχτυλά του στραμμένα σαν αρπάγες προς τα κάτω πάσχιζαν να αγγίξουν το κλειδί της ελευθερίας του, αλλά εκείνο παρέμενε βασιανιστικά μακριά από το άγγιγμά του. Βρισκόταν στο έλεος της γυναίκας που τον κρατούσε αιχμάλωτο και τώρα εκείνη διέγραφε κύκλους γύρω του, σκεφτόμενη πού να χτυπήσει στη συνέχεια. Στο στήθος του; Στα γεννητικά του όργανα; Στις πατούσες του;

Είχε μαζευτεί πλήθος ολόγυρα και κοίταζε, αλλά εκείνος δεν χασομέρησε λεπτό εκεί. Ήταν βαρετό το θέαμα –το 'χε ξαναδεί αμέτρητες φορές– και προχώρησε γρήγορα παρακάτω με την ελπίδα να βρει κάτι άλλο να του κεντρίσει το ενδιαφέρον. Ερχόταν κάθε χρόνο στον Ετήσιο Χορό –ήταν το αποκορύφωμα στο καλεντάρι του σαδομαζοχισμού στη Νότια Ακτή–, αν και είχε την υποψία ότι η φετινή χρονιά θα ήταν και η τελευταία του. Κι όχι μόνο επειδή έπεφτε μονίμως πάνω σε πρώην του τους οποίους θα προτιμούσε να αποφύγει, αλλά περισσότερο επειδή το όλο σκηνικό παραείχε γίνει γνώριμο πια. Αυτό που κάποτε του φαινόταν πρόστυχο και συναρπαστικό, τώρα το ένιωθε ανούσιο και σικέ. Τα ίδια άτομα να κάνουν όλο τα ίδια και τα ίδια, απολαμβάνοντας το γεγονός ότι τραβούσαν την προσοχή των άλλων.

Ίσως τελικά να μην είχε όρεξη απόψε. Από τότε που είχε χωρίσει με τον Ντέιβιντ ένιωθε τελείως χάλια και δεν μπορούσε

να βρει λίγη χαρά σε τίποτα. Είχε έρθει εδώ περισσότερο με την ελπίδα παρά με την προσδοκία ότι θα έβρισκε κάτι ενδιαφέρον κι ένιωθε ήδη να τον πνίγει η απογοήτευση και η αηδία για τον εαυτό του. Όλοι οι άλλοι έδειχναν να περνούν καλά – και σίγουρα δεν είχε έλλειψη προτάσεων από άλλους τύπους που είχαν πάει εκεί για να ξεφραντώσουν, επομένως τι στο καλό τον είχε πιάσει; Γιατί δεν μπορούσε πολύ απλά να δεχτεί το γεγονός ότι ήταν μόνος;

Άνοιξε δρόμο μέσα από το πλήθος για να φτάσει στο μπαρ και παρήγγειλε ένα διπλό ουίσκι. Μέχρι να του το ετοιμάσει ο μπάρμαν, εκείνος χάζεψε το σκηνικό τριγύρω. Άντρες, γυναίκες και άλλοι που ήταν κάτι ενδιαμέσο παρήλυναν στις πίστες και στις εξέδρες – μια ανθρώπινη μάζα που σιγόβραζε στριμωγμένη ασφυκτικά στους σαθρούς τοίχους του υπόγειου κλαμπ. Απόψε ήταν η βραδιά τους και είχαν φορέσει όλοι τα καλά τους – κυρίαρχοι με λαστιχένια καρφιά, παρθένες με ζώνες αγνότητας κλειδωμένες με λουκέτο, τσουλάκια μεταμορφωμένα σε κύκνους και φυσικά οι απαραίτητοι υποτακτικοί. Όλοι τους υπερβολικά στημένοι.

Γύρισε αηδιασμένος πάλι προς το μπαρ και τότε τον είδε. Με τα αφηνιασμένα πλήθη ολόγυρά του φάνταζε σαν σταθερά – μια εικόνα απόλυτης ακινησίας καταμεσής του χάους να παρατηρεί ατάραχος τον κόσμο μπροστά του. Ήταν όντως άντρας; Δύσκολο να πει κανείς. Η μαύρη δερμάτινη μάσκα κάλυπτε όλο το πρόσωπό του εκτός από τα μάτια του και η ασορτί ολόσωμη στολή του φανέρωνε μονάχα μια κοιμή, αρσενικοθήλυκη μορφή. Έψαχνε με τα μάτια στο κρυμμένο εκείνο κορμί να βρει κάποιο προδοτικό σημάδι, όταν συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι το αντικείμενο του ενδιαφέροντός του είχε καρφώσει το βλέμμα του πάνω του. Κοίταξε αμήχανος αλλού. Αλλά πέρασαν μονάχα λίγα δευτερόλεπτα και, νικημένος από την περιέργειά του, έριξε κι άλλη κλεφτή ματιά κατά κει.

Εκείνος τον κοίταζε ακόμα. Αυτή τη φορά δεν απέστρεψε το βλέμμα του. Οι ματιές τους έσμιζαν κι έμειναν καρφωμένες

εκεί για δέκα δευτερόλεπτα και παραπάνω, όταν ξαφνικά η μορφή γύρισε κι έφυγε, πηγαίνοντας προς τους πιο σκοτεινούς, πιο διακριτικούς χώρους του κλαμπ.

Αυτή τη φορά δεν δίστασε, τον ακολούθησε. Προσπέρασε το μπαρ, την πίστα, τον αλυσοδεμένο άγγελο και κατευθύνθηκε προς τα πίσω δωμάτια – τα οποία είχαν μεγάλη ζήτηση απόψε ως ένα μέρος για σύντομες, αχαλίνωτες σεξουαλικές συνενυρέσεις. Ένωθε τη διέγερσή του να θεριεύει και τάχυνε το βήμα του, τα μάτια του κολλημένα στη φιγούρα μπροστά του. Ήταν της φαντασίας του ή το σχήμα αυτού του κορμιού είχε πάνω του κάτι το γνώριμο; Ήταν κάποιος γνωστός του, κάποιος που είχε γνωρίσει στη δουλειά ή αλλού; Ή μήπως ήταν κάποιος παντελώς άγνωστος, που τον είχε ξεχωρίσει από τα πλήθη; Ενδιαφέρον το ερώτημα.

Η φιγούρα είχε σταματήσει τώρα, στεκόταν μόνη σ' ένα μικρό, σκοτεινό δωμάτιο μπροστά. Σε οποιαδήποτε άλλη περίπτωση θα δίσταζε, για λόγους ασφαλείας. Αλλά όχι απόψε. Όχι τώρα. Κι έτσι μπήκε στο δωμάτιο, έκλεισε την πόρτα και πλησίασε αποφασιστικά τη φιγούρα που τον περίμενε εκεί.

2

Το ουρλιαχτό που τρύπησε τη νυχτιά μακρόσυρτο και δυνατό. Τα μάτια της πέταξαν αμέσως αριστερά και πρόλαβαν να δουν την πηγή του θορύβου – μια τρομαγμένη αλεπού που χώθηκε σαν βολίδα μες στους θάμνους–, αλλά εκείνη δεν έκοψε το βήμα της, χώθηκε ακόμη βαθύτερα στο δάσος. Ό,τι και να γινόταν, εκείνη έπρεπε να συνεχίσει.

Οι πνεύμονές της έκαιγαν, οι μύες της πονούσαν, αλλά εκείνη συνέχιζε απτόητη, αψηφώντας τα χαμηλά κλαδιά και τους πεσμένους κορμούς, προσευχόμενη να τη βοηθούσε λίγο ακόμα η τύχη. Κόντευαν μεσάνυχτα πια και δεν υπήρχε ψυχή τριγύρω να τη βοηθήσει έτσι κι έπεφτε, αλλά κόντευε να φτάσει πια.

Τα δέντρα αραίωναν πλέον, οι φυλλωσιές ήταν λιγότερο πυκνές πια και μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα βγήκε από την κρυψώνα της – μια λεπτή, κουκουλοφόρα μορφή που έτρεχε σαν δαιμονισμένη στην αχανή έκταση του δημοτικού άλσους του Σαουθάμπτον. Πλησίαζε γρήγορα το κοιμητήριο που αποτελούσε το σήμα κατατεθέν του δυτικού άκρου του πάρκου και, μολονότι το σώμα της διαμαρτυρόταν έντονα, εκείνη όρμηξε ξανά ακάθεκτη μπροστά. Δευτερόλεπτα αργότερα έφτασε εκεί, πέφτοντας με δύναμη πάνω στις πύλες του νεκροταφείου κι αμέσως σήκωσε το μανίκι της για να σταματήσει το χρονόμετρό της. Σαράντα οχτώ λεπτά και δεκαπέντε δευτερόλεπτα – νέο ατομικό ρεκόρ!

Λαχανιασμένη, η Έλεν Γκρέις τράβηξε την κουκούλα από το κεφάλι της και γύρισε το πρόσωπό της προς τη νυχτιά. Το

φεγγάρι ήταν γεμάτο σχεδόν, ο ουρανός ανέφελος και το απαλό αεράκι που τη χάιδευε τσουχτερό κι αναζωογονητικό. Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή, ιδρώτας κυλούσε στα μάγουλά της, αλλά εκείνη τσάκωσε τον εαυτό της να χαμογελά, χαρούμενη που είχε κάνει κατά μισό λεπτό μικρότερο χρόνο, ευχαριστημένη που είχε το φεγγάρι για μάρτυρα του θριάμβου της. Δεν είχε πείσει ποτέ άλλη φορά τόσο πολύ τον εαυτό της αλλά άξιζε τον κόπο.

Έπεσε κατάχαμα κι άρχισε τις διατάσεις. Ήξερε ότι παρουσίαζε παράξενο θέαμα – μια γυναίκα μόνη να παίρνει παράξενες στάσεις υπό την απειλή ενός ρημαγμένου νεκροταφείου – και ότι πολλοί θα την κατσάδιαζαν που ήταν τέτοια ώρα νυχτιάτικα εδώ. Αλλά πλέον είχε γίνει μέρος της καθημερινότητάς της και ποτέ της δεν είχε νιώσει φόβο ή πανικό σ' αυτό εδώ το μέρος. Της άρεσε η μοναξιά και η απομόνωση – περιέργως, το γεγονός ότι ήταν μόνη εδώ την έκανε να νιώθει δικό της αυτόν τον χώρο.

Η ζωή της ήταν γεμάτη προβλήματα και τόσο περίπλοκη, γεμάτη κίνδυνο κι εγκλήματα, ώστε ήταν μετρημένα στα δάχτυλα του ενός χεριού τα μέρη στα οποία ένιωθε αληθινά ήρεμη και χαλαρή. Αλλά εδώ που ήταν μια μικρούτσικη, ανώνυμη μορφή, μικροσκοπική μπρος στο απέραντο σκοτάδι του έρημου άλσους, ένιωθε ήρεμη κι ευτυχισμένη. Και το σημαντικό, ένιωθε ελεύθερη.

3

Ήταν αδύνατον να σαλέψει.

Οι κουβέντες που είχαν ανταλλάξει ήταν λιγοστές και πολύ γρήγορα είχαν περάσει στο κυρίως θέμα. Μια καρέκλα τραβήχτηκε στο κέντρο του δωματίου κι αισθάνθηκε να τον σπρώχνουν βίαια πάνω της. Είχε τη σύνεση να μη βγάλει άχνα – η ομορφιά αυτών των συνευρέσεων ήταν το μυστήριο, η ανωνυμία, το κρυφό. Λόγια αστόχαστα χαλούσαν τη στιγμή, αλλά δεν ήταν αυτός ο λόγος που έμενε σιωπηλός εδώ – κάτι στη συγκεκριμένη περίπτωση τον έκανε να νιώθει ότι έτσι έπρεπε να γίνει.

Κάθισε κι άφησε να τον δέσουν. Ο αιχμαλωτιστής του είχε έρθει προετοιμασμένος. Τύλιξε τη χοντρή κορδέλα γύρω από τους αστραγάλους του και τους έδεσε στα πόδια της καρέκλας. Ένωθε το υλικό λείο και χαλαρωτικό πάνω στο δέρμα του κι έβγαλε έναν βαθύ αναστεναγμό – είχε συνηθίσει τόσο πολύ να έχει εκείνος τον έλεγχο, να είναι εκείνος αυτός που σκέφτεται, σχεδιάζει και πράττει, ώστε του φάνηκε ευχάριστο που για μια φορά δεν χρειαζόταν να σκέφτεται ούτε να κάνει κάτι. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που κάποιος τον είχε του χεριού του και ξαφνικά συνειδητοποίησε πόσο τον ερέθιζε η προοπτική αυτή.

Σειρά είχαν τα χέρια του. Αισθάνθηκε να του τα σπρώχνουν απαλά πίσω στην πλάτη του και να του τα δένουν στην καρέκλα με δερμάτινα λουριά. Μύρισε την αφάδα του κατεργασμένου πετσιού – μια μυρωδιά που από μικρό παιδί τον κέντριζε και το άρωμά της του ήταν ευχάριστα γνώριμο. Έκλεισε τα μάτια – το

ευχαριστιόσουν περισσότερο αν δεν έβλεπες τι θα γινόταν στη συνέχεια – και προετοιμάστηκε γι' αυτό που θ' ακολουθούσε.

Η επόμενη φάση ήταν πιο περίπλοκη, ωστόσο το ίδιο τρυφερή. Βρεγμένα σεντόνια ξεδιπλώθηκαν προσεκτικά κι ύστερα απλώθηκαν κολλητά στο κορμί του, από τους αστραγάλους και πάνω. Τα λεπτά περνούσαν και η υγρασία άρχισε να εξατμίζεται, τα σεντόνια να τσιτώνουν, να κολλούν πάνω στο δέρμα του. Δεν πέρασε πολλή ώρα και ξαφνικά δεν μπορούσε να κουνήσει το παραμικρό από τη μέση του και κάτω – μια αίσθηση παράξενη αλλά όχι δυσάρεστη. Δευτερόλεπτα αργότερα αισθάνθηκε να τον δένουν και στο στήθος. Ο αποψινός εραστής του ολοκλήρωνε προσεκτικά το έργο του δένοντας το πάνω σεντόνι με γερή, ασημιά μονωτική ταινία, περνώντας την ξανά και ξανά γύρω από τους φαρδιούς του ώμους ώσπου σταμάτησε κάτω από το μήλο του Αδάμ.

Άνοιξε τα μάτια και κοίταξε τον αιχμαλωτιστή του. Ο αέρας στο δωμάτιο βαρύς από την προσμονή – μπορούσε να παίξει το παιχνίδι με διάφορους τρόπους: με κάποιους συναινετικούς και με άλλους όχι και τόσο. Καθένας είχε τη χάρη του κι αναρωτήθηκε ποιον απ' όλους θα διάλεγε ο εραστής του – ή η ερωμένη του.

Κανείς τους δεν μιλούσε. Τη σιωπή τους τρυπούσε ο μακρινός βροντερός ήχος της ευρωπαϊκής ποπ που αυτή τη στιγμή ξεκούφαινε όσους βρίσκονταν στην πίστα. Αλλά ακόμη κι αυτός έμοιαζε σαν να ερχόταν από χιλιόμετρα μακριά, θαρρείς κι ήταν οι δυο τους σε άλλο σύμπαν, δεμένοι μαζί στη στιγμή.

Ακόμα να κάνει ο αιχμαλωτιστής του κάποια κίνηση, είτε για να τον τιμωρήσει είτε για να τον ικανοποιήσει, και για πρώτη φορά ένιωσε μια στιγμιαία ενόχληση – σε όλους άρεσε να τους βασανίζουν αλλά υπήρχαν και όρια. Αισθανόταν τη στύση του να ξυπνά, να τσιτώνεται πάνω στα δεσμά του και δεν υπήρχε περίπτωση να την αφήσει να πάει χαμένη.

«Έλα, λοιπόν», είπε τρυφερά. «Μη με κάνεις να περιμένω. Έχω περάσει πολύ καιρό μόνος, χωρίς αγάπη».

Έκλεισε πάλι τα μάτια και περίμενε. Τι θα ερχόταν πρώτο άραγε; Ένα χαστούκι; Ένα χτύπημα; Ένα χάδι; Για μια στιγμή δεν συνέβη τίποτα και τότε αισθάνθηκε ξαφνικά κάτι να αγγίζει φευγαλέα το μάγουλό του. Ο εραστής του είχε πλησιάσει – ένιωθε την ανάσα του στο πλάι του προσώπου του, άκουγε τα σκασμένα χείλη του να μισανοίγουν.

«Όλο αυτό δεν έχει καμία σχέση με την αγάπη», του ψιθύρισε ο αιχμαλωτιστής του, «αλλά με το μίσος!»

Τα μάτια του άνοιξαν απότομα, μα ήταν αργά πια. Ο αιχμαλωτιστής του τύλιγε ήδη τη μονωτική ταινία γύρω από το πιγούνι του, το στόμα του... Προσπάθησε να ουρλιάξει, αλλά η πικρή κόλλα της ταινίας ανάγκασε τη γλώσσα του να πάει προς τα πίσω. Τώρα σκέπαζε τα μάγουλά του, πίεζε τη μύτη του. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα η ταινία σκέπασε τα μάτια του και μαύρισαν τα πάντα.

Η Έλεν κάρφωσε το βλέμμα της στο σκοτάδι έξω. Είχε γυρίσει στο διαμέρισμά της, είχε κάνει ντους και τώρα, τυλιγμένη με μια πετσέτα, καθόταν δίπλα στο παράθυρο που έβλεπε στον δρόμο έξω. Η αδρεναλίνη και οι ενδορφίνες που την είχαν πλημμυρίσει νωρίτερα είχαν χαθεί πια και τη θέση τους είχε πάρει μια χαλαρή, απολαυστική ηρεμία. Δεν είχε ανάγκη τον ύπνο –ήθελε πρώτα να απολαύσει λίγο τούτη τη στιγμή– κι έτσι είχε πιάσει το καθιερωμένο της πόστο μπροστά στο παράθυρο, το παρατηρητήριό της στον έξω κόσμο.

Κάτι τέτοιες στιγμές ήταν που η Έλεν σκεφτόταν ότι τα πήγαινε καλά στη ζωή της. Οι παλιοί δαίμονες παραμόνευαν ακόμα μέσα της, αλλά τον τελευταίο καιρό που είχε μάθει να εξωθεί με άλλους τρόπους το σώμα της στα άκρα είχε κατορθώσει να μετριάσει τη χρήση του πόνου ως μέσο ελέγχου των συναισθημάτων της. Δεν είχε κατορθώσει ακόμα βέβαια να απαλλαγεί τελείως απ' αυτά –άραγε θα τα κατάφερνε ποτέ;– αλλά ήταν στον σωστό δρόμο. Κάποιες φορές έπνιγε την ελπίδα που γεννιόταν μέσα της από φόβο μην απογοητευτεί· κι άλλες φορές αφηνόταν σ' αυτή. Απότε ήταν μία από εκείνες τις στιγμές που άφηνε τον εαυτό της να νιώσει λίγη χαρά.

Με την κούπα με το τσάι της φωλιασμένη στις παλάμες της κοίταξε τον δρόμο αποκάτω. Η Έλεν ήταν νυχτοπούλι κι αυτή ήταν μία από τις αγαπημένες της ώρες, όταν ο κόσμος φαινόταν ήσυχος και την ίδια στιγμή γεμάτος μυστήριο κι υποσχέσεις – το σκοτάδι πριν το χάραμα. Στο διαμέρισμά της εδώ ψηλά δεν μπορούσε να τη δει κανείς κι

έτσι παρακολουθούσε αθέατη τα πλάσματα της νύχτας να κάνουν τη δουλειά τους. Το Σαουθάμπτον ήταν ανέκαθεν μια πόλη που έσφυζε από ζωή και κίνηση και συνήθως γύρω στα μεσάνυχτα που άδειαζαν οι παμπ οι δρόμοι γέμιζαν εργαζόμενους, φοιτητές, ναύτες, τουρίστες και πάει λέγοντας. Της Έλεν της άρεσε να βλέπει τα ανθρώπινα δράματα που εκτυλίσσονταν αποκάτω – ζευγαράκια να τσακώνονται και να τα ξαναβρίσκουν, φίλους κολλητούς να διαλαλούν την αγάπη τους ο ένας για τον άλλο, μια γυναίκα να κλαίει μ' αναφιλητά στο κινητό της, ένα ηλικιωμένο ζευγάρι πιασμένο χέρι χέρι να γυρίζει στο σπίτι του για να κοιμηθεί. Της άρεσε να τρυπώνει στις ζωές τους, να φαντάζεται τι μπορεί να τους περίμενε παρακάτω, τι σκαμπανεβάσματα τους επιφύλασσε ακόμα η ζωή.

Αλλά αργότερα, τότε που αραιώνει πια ο κόσμος στους δρόμους, ήταν που έβλεπες τα αληθινά ενδιαφέροντα θεάματα – τα νυχτοπούλια που ήταν ξύπνια την πιο σκοτεινή ώρα της μέρας. Κάποιες φορές αυτά τα θεάματα έκαναν την καρδιά σου να σφίγγεται – οι άστεγοι, ευάλωτοι και θλιβεροί μέθυσοι να τραβούν τον δικό τους δρόμο στην πόλη. Άλλες φορές σ' έκαναν να ανακάθεται πιο στητά – καβγάδες μεταξύ μεθυσμένων νεαρών, ένας ναρκομανής να γυροφέρνει το ερειπωμένο κτίριο απέναντι, οι φωνές από ένα περιστατικό ενδοοικογενειακής βίας που έφταναν μέχρι έξω στον δρόμο. Άλλες φορές έκαναν την Έλεν να γελά – πρωτοετείς φοιτητές να σπρώχνονται στα σαραβαλιασμένα τρόλεϊ του Σένσμπερι, χωρίς να έχουν ιδέα πού βρίσκονταν ή πώς θα κατάφερναν να γυρίσουν στις φτηνές πανσιόν τους.

Μπροστά από τα μάτια της περνούσε ολόκληρη η γκάμα της ανθρώπινης ζωής και η Έλεν τη ρουφούσε άπληστα, απολαμβάνοντας το αίσθημα της κρυφής παντοδυναμίας που της χάριζε η θέα από ψηλά. Κάποιες φορές κατσάδιαζε τον εαυτό της για την ηδονοβλεψία της, αλλά τις περισσότερες φορές ενέδιδε σ' αυτή και βυθιζόταν απολαυστικά στην «παρέα» που

της πρόσφερε. Πού και πού αυτή της η συνήθεια την έκανε να αναρωτιέται αν κάποιος απ' αυτούς τους κυνηγούς της νύχτας ήξερε ότι τον παρακολουθούσαν και αν ναι, αν τον ένοιαζε καθόλου. Και πού και πού, στις πιο μαύρες και παρανοϊκές στιγμές της, την έκανε να αναρωτιέται αν ίσως κάποιος άλλος παρακολουθούσε κι αυτός με τη σειρά του *εκείνη*.

Το ψαλίδι πανικού ήταν στο πάτωμα, ανέγγιχτο. Ήταν γερό ψαλίδι, ειδικά σχεδιασμένο για να κόβει βρεγμένο ύφασμα, ταινία, μέχρι και δέρμα – αλλά δεν θα το χρησιμοποιούσε κανείς. Απόψε δεν θα ελευθερωνόταν κανείς.

Η καρέκλα αναποδογύρισε καθώς το πανικόβλητο θύμα πάσχιζε να ελευθερωθεί από τα δεσμά του. Παρουσίαζε ένα παράξενο θέαμα τώρα έτσι όπως σπαρταρούσε ανώφελα στο πάτωμα, ενώ ο φόβος του γιγαντωνόταν και η ανάσα του κοβόταν. Δεν κατάφερνε τίποτα, ούτε καν να χαλαρώσει λίγο τα δεσμά του και σε λίγο θα ερχόταν το τέλος. Ο αιχμαλωτιστής του στεκόταν αποπάνω του και τον κοίταζε περιμένοντας να δει ποια θα ήταν τελικά η αιτία θανάτου. Θερμοπληξία; Ασφυξία; Καρδιακή ανακοπή; Ήταν αδύνατον να γνωρίζεις και η αβεβαιότητα αυτή ήταν κατά βάθος συναρπαστική.

Οι κινήσεις του θύματός του γίνονταν ολοένα και πιο αργές πια και η ντυμένη στα δερμάτινα μορφή απομακρύνθηκε αποκεί. Δεν είχε να κερδίσει τίποτα με το να κάθεται να απολαμβάνει το σόου, ιδίως από τη στιγμή που μπορεί από λεπτό σε λεπτό να έσκαγε μύτη κανένα ξαναμμένο φρικιό. Η δουλειά του εδώ είχε τελειώσει.

Έκανε μεταβολή και προχώρησε ατάραχα προς την πόρτα. Θα το καταλάβαιναν άραγε; Θα συνειδητοποιούσαν με τι είχαν να κάνουν; Μόνο ο χρόνος θα έδειχνε. Ό,τι και να γινόταν όμως υπήρχε ένα πράγμα που η αστυνομία, ο κόσμος και τα φρικιά εκεί έξω δεν θα μπορούσαν να αγνοήσουν: τη μορφή που δεμένη

με τόση αγάπη ήταν πεσμένη στο πάτωμα, με τους νευρικούς σπασμούς της να δίνουν σιγά σιγά τη θέση τους στην ακινησία καθώς τη νικούσε ο θάνατος.

Μα πού ήταν τέλος πάντων;

Αυτή η ερώτηση τριβέλιζε εδώ και ώρες το μυαλό της Σάλι. Είχε προσπαθήσει να κοιμηθεί, αλλά τελικά τα είχε παρατήσει κι είχε ανοίξει πρώτα το ραδιόφωνο κι αργότερα το φως για να διαβάσει. Αλλά δεν είχε το μυαλό της σ' αυτό που διάβαζε με αποτέλεσμα να φτάσει στο τέλος της σελίδας χωρίς να έχει καταλάβει λέξη. Έλαψε και να προσπαθεί κι έσβησε το φως μένοντας ξύπνια μες στο σκοτάδι. Ήταν αγχώδης τύπος, το 'ξερε, και με το παραμικρό έβαζε κακό με τον νου της. Αλλά δεν είχε δίκιο να ανησυχεί; Ο Πολ πάλι «δούλευε μέχρι αργά».

Μέχρι πριν από λίγες εβδομάδες αυτό δεν θα την ανησυχούσε καθόλου. Ο Πολ ήταν ένας φιλόδοξος κι εργατικός άντρας, αφοσιωμένος στη δουλειά του – ο υπέρμετρος ζήλος του για τη δουλειά τον έκανε συχνά στα είκοσι χρόνια του γάμου τους να τρώει κρύο το βραδινό του. Αλλά μια φορά, πριν από τρεις βδομάδες, η Σάλι χρειάστηκε να επικοινωνήσει επειγόντως μαζί του, έπειτα από ένα τηλεφώνημα που είχε δεχτεί από τη μητέρα της. Κι όταν δεν κατάφερε να τον βρει στο κινητό του, είχε πάρει την προσωπική βοηθό του, αλλά εκείνη της είχε πει ότι ο Πολ είχε φύγει από το γραφείο στις πέντε το απόγευμα. Και τη στιγμή που η Σάλι έκλεινε σοκαρισμένη το τηλέφωνο, οι δείκτες στο ρολόι της κουζίνας έδειχναν κοροϊδευτικά ότι η ώρα ήταν οχτώ το βράδυ. Είχε βάλει αμέσως χίλια δυο με τον νου της –κάποιο ατύχημα, μια εξωσυζυγική σχέση–, αλλά είχε προσπαθήσει να μετριάσει το άγχος

της και όταν αργότερα το ίδιο βράδυ εκείνος γύρισε σπίτι σώος κι αβλαβής δεν του είπε το παραμικρό.

Αλλά την επόμενη φορά που της τηλεφώνησε για να της πει ότι θ' αργούσε να γυρίσει σπίτι, η Σάλι μάζεψε το κουράγιο της και πήγε στη δουλειά του να τον βρει. Είχε έτοιμες ένα σωρό δικαιολογίες, αλλά τελικά δεν χρειάστηκαν, αφού ο Πολ δεν ήταν στο γραφείο του. Είχε φύγει νωρίς πάλι. Άραγε είχε καταφέρει να κρύψει την ταραχή της από την προσωπική του βοηθό; Έτσι πίστευε, αλλά δεν ήταν και σίγουρη. Ίσως εκείνη να τα ήξερε ήδη όλα. Δεν λένε ότι η σύζυγος το μαθαίνει πάντα τελευταία;

Ήταν ο Πολ ο τύπος του άντρα που θα είχε εξωσυζυγική σχέση; Η Σάλι σκέφτηκε αυθόρμητα πως δεν ήταν. Ο άντρας της ήταν ένας παραδοσιακός καθολικός που είχε δώσει όρκο να τιμά το στεφάνι του και το εννοούσε. Ο γάμος τους, η οικογενειακή τους ζωή όλα αυτά τα χρόνια ήταν επιτυχημένη κι ευτυχισμένη. Επιπλέον η Σάλι είχε καταφέρει να διατηρήσει την ομορφιά και τη σιλουέτα της, παρά τη γέννηση των διδύμων, και ήταν σίγουρη ότι ο Πολ την έβρισκε ακόμα όμορφη κι ελκυστική παρότι τον τελευταίο καιρό είχαν αραιώσει οι φορές που έκαναν έρωτα. Όχι, επαναστάτησε αυθόρμητα στη σκέψη ότι ο άντρας της θα χάριζε την αγάπη του σε κάποια άλλη. Αλλά το ίδιο δεν πιστεύει κάθε απατημένη σύζυγος μέχρι να αποκαλυφθεί ο βαθμός της διπροσωπίας του άντρα της;

Τα λεπτά κυλούσαν βασανιστικά αργά. Πού να ήταν τόσο αργά; Και με ποιον; Πολλές φορές τις τελευταίες μέρες είχε αποφασίσει να του τα πει έξω από τα δόντια. Αλλά ποτέ δεν έβρισκε τα κατάλληλα λόγια και από την άλλη μεριά, αν έκανε λάθος; Μήπως ο Πολ οργάνωνε κάποια έκπληξη για εκείνη; Δεν θα τον στεναχωρούσε αφάνταστα αν εκείνη τον κατηγορούσε για προδοσία;

Η αλήθεια ήταν ότι η Σάλι φοβόταν. Μία και μόνη ερώτηση μπορούσε να τινάξει στον αέρα μια ολόκληρη ζωή. Κι έτσι,

μολονότι έμενε ξύπνια, ψάχνοντας να βρει τον κατάλληλο τρόπο για να του το πει, ήξερε ότι δεν θα του έκανε ποτέ αυτή την ερώτηση. Κι όχι επειδή δεν ήθελε να ξέρει. Αλλά εξαιτίας αυτού που μπορεί να μάθαινε αν την έκανε.